

The scientific discourse of Professor Yermolenko is characterized by a high mentally-cognitive and value-figurative conceptual sphere; there is a feeling that the slightest movement of thought or meaning in its rationale is always looking for a figurative face of a living language or a case-law of artistic text.

Naturally, the achievements of Svitlana Yakivna Yermolenko deserve the best words about the jubilee – *a modern Ukrainian elitist linguistic personality* that directs their worldview, cognitive, historical, cultural, philological knowledge, scientific ideas for creative projects for the development of Ukrainian science, culture, and education.

УДК 81-11

Світлана Биби́к

**ЯВИЛА СЕБЕ І В «КУЛЬТУРІ СЛОВА»:
ВІД 35 ДО 85 ВИПУСКУ
(СТОРІНКАМИ ПУБЛІКАЦІЙ
ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА –
ПРОФЕСОРА С. Я. ЄРМОЛЕНКО)**

Статтю присвячено оглядові публікації головного редактора щопіврічника «Культура слова». Відзначено роль видання в обґрунтуванні та популяризації важливих для сучасної лінгвостилістики понять «мовно-естетичний знак української культури», «мовно-естетичний канон української літературної мови», «просторова і часова глибина літературної мови». Наголошено на перегляді змісту поняття «стиль», «соціальний престиж літературної мови». Проаналізовано праці, присвячені питанням історії української літературної мови. Схарактеризовано роль головного редактора в популяризації текстів української художньої практики, фольклору.

Ключові слова: історія української літературної мови, лінгвостилістика, мова фольклору, мовно-естетичний знак української культури, мова письменника, мовна норма.

The article is devoted to the review of publications of the editor-in-chief edition «Culture of the word». The role of the publication in substantiating and popularizing the concepts of language and aesthetic sign of Ukrainian culture, the language aesthetic canon

of the Ukrainian literary language, spatial and temporal depth of the literary language are important for modern linguistic style. It is emphasized on the review of the content of the concept style, social prestige of the literary language. The works devoted to questions of the history of the Ukrainian literary language are analyzed in the article. The role of the editor in popularization of texts of Ukrainian artistic practice, folklore is described.

Key words: *history of Ukrainian literary language, linguistic style, folklore language, language aesthetic sign of Ukrainian culture, language of the writer, language norm, graphic image of language.*

Науково-популярний щопіврічник «Культура слова» – це особливе академічне видання. Адже його сторінки для багатьох стали платформою зростання, стежиною до наукових вершин. А ще й тому, що автори статей, заміток, консультацій переважно пройшли редакторську школу Професора Світлани Яківни Єрмоленко.

Пам'ятаю, як починала сама. Принесла рукопис з манюсінськими берегами. Мало того, аркуш було списано з двох боків, на що Світлана Яківна зреагувала: «Це так тільки Віктор Іванович пише». (Хто це, тоді я ще не знала). А це все означало, що редактору ніде «розгулятися» – щось підправити, уточнити, відзначити, виділити... Особливих настанов для написання статті не було: простягла мій науковий керівник монографію Л.О. Пустовіт та В.В. Дятчук «Семантична структура і функціонування лексики української літературної мови» і порадила почитати. Це підштовхнуло до пошуку методики опису матеріалу. Так зачиналася стаття до «Культури слова» про «запахову» семантику в мові Гр. Тютюнника...

Навчаючи писати «ніби говорити з аудиторією подумки», Світлана Яківна сама щиро ділиться своїми міркуваннями, спостереженнями, йде до осмислення деталей поступово, неспішно, ословлюючи те, що відчуває, відкриває для себе і колег-співрозмовників, випробовуючи на інших, чи справді вона переконлива, логічна, цікава у своїх розмислах. Не проговоривши свої думки, вона не береться за письмо-друк, не почне «наклацувати». Так відточується стиль викладу – легкий для сприймання, навіть коли йдеться про

лінгвософські абстракції. Отож, те, що побачило світ, спочатку оживало у Слові, у Розмові – вірних супутниках творчого життя Професора. Не буде перебільшенням, якщо скажемо, що саме сторінки «Культури слова», головним редактором п'ятдесяти випусків якої є Світлана Яківна, були майданчиком для апробації багатьох плідних ідей у галузі лінгвостилістики, лінгвофольклористики, культури мови, історії мови, лінгвоукраїнознавства.

З чого ж почати?..

Є відомі в усій Україні монографії. Але ж вони зростали у сповитковій дорогої «Культури слова», започаткованої ще в 1967 році! Публікувалася Світлана Яківна від часу виходу журналу у світ не в кожному: її праці в 37 науково-популярних брошурках, де вона оприлюднила статті, відповіді на питання культури мови.

Від 35 випуску Світлана Яківна – головний редактор щопіврічника. У 1988 році вона ще продовжувала друкувати фактично образки про життя відомих і загадкових для зацікавлених читачів фольклорних символів, дбайливо шукаючи семантичні ключі, зокрема до образів маку й світанкової зорі [Єрмоленко 1988]. Вже вкотре розкодовуючи *естетизований образ краси*, оспіваний у всіх жанрах народних пісень. Поняття *фольклоризм*, *слово-символ*, *пісенний образ*, *поетична метафора*, *художньо-образна і символічна картина світу* насичують лінгвостилістичний аналіз конкретним терміноапаратом, без якого лінгвофольклористичний напрямок не може бути сформований.

На межі 80-х та 90-х років минулого століття у відділі культури мови Інституту мовознавства АН УРСР, який в 1987 році очолила Світлана Яківна Єрмоленко, закладено фундаментальну для розвитку цього наукового напрямку ідею вузького й широкого розуміння культури мови: поняття культури мови наповнене конкретно-історичним змістом, соціолінгвістичними, психологічними аспектами; дбати про культуру мови означає не тільки володіти нормами літературної мови, а й розширювати сфери застосування української мови, виховувати національну самосвідомість, тому багато важить художньо-поетичний образ рідного слова,

утілений у конкретних мовних знаках української культури [Культура 1990: 7].

І поняття **«мовно-естетичний знак української культури»**, **«національно-мовна свідомість»** стають наскрізними в подальших публікаціях, йдуть поруч, коли йдеться про мову І. Котляревського [Єрмоленко 2000], Т. Шевченка [Єрмоленко 2014], листування Лесі Українки [Єрмоленко 1996], поезій С. Руданського [Єрмоленко 2009], І. Франка [Єрмоленко 2016], П. Тичини [Єрмоленко 2016], М. Рильського [Єрмоленко 1996], Б. Олійника, [Єрмоленко 2011], М. Вінграновського [Єрмоленко 2011], Л. Костенко [Єрмоленко 2010], прозу М. Стельмаха [Єрмоленко 2012], І. Нечуя-Левицького [Єрмоленко 2013], М. Коцюбинського [Єрмоленко 2014].

Прочитування текстів української літератури за допомогою лінгвостилістичного інструментального оркестру відкриває перед нами цілісність творів як мовно-естетичних знаків культури, зокрема твору «Садок вишневий коло хати» [Єрмоленко 2014]. Ожили, принаймні у спорідненому філологічному середовищі, міні-тексти афористичного змісту: *Трудно вірить, щоб погану одіж могла носити якась ідея гарна...* (з творів Лесі Українки), *Мого народу гілочка тернова; Здається часу і не гаю, а не встигаю, не встигаю; Єдиний, хто не втомлюється, – час. А ми живі, нам треба поспішати; Не час минає, а минаєм ми* (з творів Ліни Костенко)... Актуалізують розвідки С.Я. Єрмоленко окремі вербальні символи (*справляти колодія* [Єрмоленко 2009]), «зручні» для повсякденного вжитку вислови на зразок підміченого у С. Руданського «Що розумні такі люди мають розмовляти?»; *Треба всюди, добрі люди, приятеля мати; Тоді з світом / Порівняєшся, / В добрі-розумі / Закупаєшся* (з творів С. Руданського), *..найкраща мудрість людини – орати землю; Земля – велике діло; Нема кращої служби, ніж коло землі* (з творів М. Стельмаха), *Ми всі із хліба виростали, сину, / Із праці себто – чуда із чудес – / Яке нас охрестило на Людину, / Піднявши з чотирьох до піднебесь; Стоїть на видноколі світла мати – / У неї вчись; Трубить Трубіж. Ми вийшли на рубіж / Нового віку* (з творів Б. Олійника)...

З «піднесеним» єднається й «сумне»: «часи каламутні», як казав П. Куліш, та відкрите для себе і людей *Якби з ким сісти хліба з'їсти*, / *Промовить слово* (Т. Шевченко).

Повернімося до теорії... Крім зазначених вище, дослідниця оперує поняттями *ключове / наскрізне слово (слово-поняття)*, *домінантний / наскрізний мотив*, *знакова номінація поетичного словника*, *актуалізований епітет*, *конкретно-чуттєвий зміст слова* (поняття української лінгвостилістики, пор. термін із праць російського теоретика художньої мови М. М. Кожиної «художньо-образна конкретизація», запропонований і обґрунтований нею у працях 60-х років минулого століття), *асоціативно-образний зв'язок*, *лексико-семантичне поле*, *лексико-асоціативне поле (асоціативно-семантичне)*, *мовомислення письменника*, *мовно-художня практика письменника*, *слововживання письменника*, *ідіостиль*, *індивідуально-авторський словесний образ*, *авторський новотвір*, *словесний мікрообраз*, *словесна картина*, *синтаксично-ритмічний лад мови*, *мовний портрет*, *мовний стереотип*, *поетична універсалія*, *художня оповідь*, *мова епічного твору*, *мова художньої літератури*, *паронімічна атракція*, *парафраз*, *інтертекстуальність*, (*висока*) *естетика поетичного слова*, *асоціативний словник української мови*, *національно-мовна картина світу*, *індивідуальна мовна картина світу* та ін. Усі вони підпорядковані єдиній меті – дати об'єктивний і водночас пропущений через емоційно-інтелектуальне сприйняття дослідника портрет письменницької діяльності, довести, що українська літературна мова відкрита для всіх культур світу, що вона має інтелектуальний контекст і в буденному слововжитку, і в художній, книжно-писемній практиці.

Імпонує розроблена у статтях Світлани Яківни диференціація мовно-естетичних знаків на *мовно-предметні* та *мовно-психологічні*, що просто й переконливо показано на прикладі аналізу мови творів Б. Харчука [Єрмоленко 1990]. А ця теорія згодом вивела дослідницю на рівень концептуалізації поняття ***часової і просторової глибини слова***. Спочатку в публікаціях виринає інтуїтивне *глибина національно-мовної свідомості* [Єрмоленко 1998: 11], яку вона

тлумачить як «.. наслідок комплексного виховання – виховання єдності людини з природним середовищем, культурою, з народними традиціями того краю, в якому формується особистість, і насамперед із рідною мовою» [Єрмоленко 1996: 10]. Саму ж метафору «просторова і часова глибина» літературної норми для читачів «Культури слова» пояснює так: вона «ґрунтується на розумінні літературної норми як певного конструкту, який на певному історичному етапі витворюється в свідомості людей, належних до однієї комунікативної спільноти», що вона у кожного з функціональних стилів своя [Єрмоленко 2001: 4, 9], а отже закріплена і відтворюється в різних текстах-зразках (комунікатах). Поняття *мовної свідомості* спроектовано й на мову ЗМІ, відповідно змінюється і «просторова» метафора-термін щодо книжно-писемної мовної практики – *тематично-інформаційний простір літературної мови* [Єрмоленко 2013: 124].

Статті Світлани Яківни в «Культурі слова» – це платформа популяризації українського культурного часопростору, адже *поетична мова*, як його складник, на глибоке переконання Професора Єрмоленко, *об'єднує і творців, і читачів* [Єрмоленко 1998: 11], *поезія* – «ніби чутлива мембрана, та сфера, яка тільки їй властивими засобами має здатність затримати час» [Єрмоленко 2010: 9], а *мовотворчість поета* є мірилом розвитку літературної мови [Єрмоленко 2010: 7], *слововживання письменника* – це певний часовий зріз української літературної мови [Єрмоленко 2013: 6].

У зв'язку з останнім перебуває поняття *мовно-естетичного канону української літературної мови* [Єрмоленко 2014: 6], адже естетичний критерій є одним із важливих у розвитку книжно-писемної практики. Апробоване це поняття на ідіостилі Михайла Коцюбинського, згодом Світлана Яківна доводитиме його термінологічність на прикладі мови творів Тараса Шевченка, взірцевості естетики його мовотворчості для письменства другої половини XIX ст. і для наступників. Не раз на сторінках її статей виринуть порівняння Шевченко – Куліш, Куліш – Рильський, Шевченко – Костенко, Шевченко – Коцюбинський, Шевченко – Олійник та ін. Кореляція самотнього, новаторського й типового, традиційного

в творчих манерах відомих українських митців уможливило віднайдення й дефінування специфічних рис мовотворчості кожного з них. Наприклад, «Його пейзажі – це не просто індивідуальний набутий життєвий досвід, а збережений у мові, закарбований у словесних картинах психоментальний зв'язок українців із природно-ландшафтними умовами їхнього буття» (про М. Коцюбинського); «Поетичний текст Максима Рильського – неперервна розмова із читачем, друзями, із самим собою. Це поезія роздумів, медитацій, розважливо-спокійної, епічної і водночас ліричної сповіді»; «Мовотворчість Тичини зафіксувала лірично-філософське бачення, сприймання не лише природних явищ, стихій, а й глибоко аналітичне осмислення суспільних подій»; «Говорячи про високу естетику слова поетеси, маємо на увазі той рівень української літературної мови, в якому органічно поєдналися інтелектуалізм і глибоко національна чуттєвість, емоційність вислову» (про Л. Костенко) тощо. Такий ракурс досліджень С. Я. Єрмоленко нині оформлюється в поняття *філософії мови письменника* [Єрмоленко 2016], обґрунтоване на мовистилі Павла Тичини. Дослідниця йде шляхом увиразнення думки про те, що «теорія словесності ґрунтується на філософському осмисленні автором евристичної функції мови» [Єрмоленко 2015: 6].

Мова письменства, пропущена через емоції, чуття відомого лінгвостиліста, її знання часопростору української словесної культури, постає у своїй антропоцентричності. «Що таке ‘антропоцентризм’?» – не раз сумнівно запитує колег Світлана Яківна. Сама ж в одній із своїх глибоких статей відповідає: «..антропоцентризм [сучасної поетичної метафори. – С. Б.] природний, сутнісний, коли весь огром переживань уконкретнюється в одній особистості, коли й історія подається через душу конкретної людини, тому й олюднюється, інтимізується» [Єрмоленко 2010: 8].

Пояснювати складне так просто і ясно, не оминати помічників-синонімів – це прикметна ознака наукового (тут – науково-популярного) стилю Професора Єрмоленко. Так, поряд можуть постати *семантичний обертон і конотація авторського слововживання; мовний портрет і словесний*

малюнок; наскрізний мотив і улюблений прийом; ремінісценції, алюзії, чи за сучасною термінологією, інтертекстуальні зв'язки; творче (креативне) слово; інтерпретативна (герменевтична) стилістика і под. Характерні й риторичні питання (Чи можна це назвати копіюванням реальних монологів?), й образність оцінок, характеристик (Вслухаймося лише в його рядки, де є музика пластичного малюнка, точно накреслених ліній, де чується лагідний голос оповідача.) та інші прикмети легкого, по-науковому виваженого й точного слова. Але це вже тема інших розвідок...

Утім, публікації головного редактора «Культури слова» останніх тридцяти років – це й поширення теорії культури мови, а отже, понять *норма літературної мови (рівневі норми – лексична, граматична, звукова, словозмінна, словотвірна, синтаксична), художньо-стильова норма, норма офіційно-ділового стилю (публіцистичного стилю, наукового стилю), загальнолітературна норма, стильова норма, стилістична норма; графічний образ мови, писемна практика, літературний стандарт, кодифікація, продуктивність норми, культуромовна традиція* та ін. Як і інші, поняття **культура мови** Професор Єрмоленко пояснює просто: «це усвідомлення значення літературного зразка для розвитку національної культури, а цілісність культури потребує культивування загальноприйнятого літературного стандарту» [Єрмоленко 2013: 124]. Щодо поняття **норма** постулює: «не лише відповідність системі, а реальне вживання в літературній практиці, частотність і авторитет соціальної оцінки» [Єрмоленко 2001: 9].

Особливої ваги набула концепція **соціальної престижності літературної мови**, тобто які соціальні групи вона обслуговує, як поширена в різних навчальних закладах, професійних групах, наскільки вона консолідує суспільство [Єрмоленко 2012]. Сторінкам «Культури слова» довірила головред і популяризацію міркувань М. Грушевського про соціальний престиж літературної мови, його бачення мовної ситуації в Україні на початку ХХ ст., яка багато в чому подібна до сучасної [Єрмоленко 2016].

Оскільки усі праці Світлани Яківни в «Культурі слова» стосуються стану, якості і текстового вираження літературної мови, то вони тяжіють до ядерного поняття-метафори «часова і просторова глибина літературної норми», а отже, до концепції «мова і час», усі вони є внеском в *історію української літературної мови* в її широкому вираженні. У цьому ключі привертає увагу публікація про мову «Енеїди» І. Котляревського [Єрмоленко 2000], авторка якої не оминаючи тонкощів проблеми вияву рівневих і стильових норм літературно-мовної практики в аналізованому тексті, пропонує методикку аналізу лексико-стилістичного рівня аналізу «слово у словнику і в тексті», ділиться з читачами своїми спостереженнями про те, як народнорозмовна основа утверджувалася в естетичній функції. У сучасне повсякдення (коли холодно в інститутських стінах) часом вписує Світлана Яківна відомі рядки: «Ні холодно було, ні жарко, / А саме так, як в сіряках, / І весело, і так не скучно, / На великодніх як святках». А коли йдеться про митарство українців, то цитує: «Но тільки щоб латинське плем'я / Удержало на вічне врем'я / Імення, мову, віру, вид».

У контексті історії мови є важливим висновок Світлани Яківни про роль П. Куліша в ракурсі інтелектуалізації літературної практики: «Багато в чому випереджаючи тогочасну писемно-літературну практику, мовотворчість П. Куліша розширювала стилістичні можливості використання словникових багатств української мови, виявляла її словотвірні потенції для називання концептуальних понять індивідуального мовомислення» [Єрмоленко 2010: 15].

Переосмислюючи і доповнюючи вже сказане-написане, Світлана Яківна зокрема пропагує розуміння *стилю як явища динамічного* – «як способу, типу мовомислення і мовотворення» [Єрмоленко 2015: 7].

Плекаючи досконале літературне слово, головред підготувала чимало образків-консультацій. Мало хто здогадується, що деякі з них дещо інтимізовані. Приміром, розповідь про відмінювання назв вулиць «З вулиці Хрещатик, до вулиці Стрілецької». У ній – назва вулиці (остання), на якій першокурсниця, студентка Київського державного

університету ім. Т. Г. Шевченка, вперше поселилася в 1954 році, коли приїхала вчитися до Києва. Знаєте, чим прикметна розповідь про граматичні синоніми *їдемо в Полтаву – їдемо до Полтави?* Саме Полтавщина – батьківщина чоловіка Світлани Яківни...

Утверджуючи «Любимо те, що знаємо», незмінний кілька десятиліть головний редактор «Культури слова» переконана, що науково-популярне видання «забезпечує зв'язок між науковими описами системи української мови на сучасному рівні розвитку мовознавства і практичними рекомендаціями щодо конкретних мовних правил, обов'язковість дотримання яких мовцями робить літературну мову надійним засобом зв'язку поколінь, важливим складником національної культури» [Єрмоленко 2008: 4]. Сама ж дослідниця являє себе на сторінках видання як філолог-теоретик, словесник з глибоким знанням і тонким відчуттям мовної практики, популяризатор пропущеного через Душу Українського Слова.

Єрмоленко С. Близька для нас поета мова (перечитуючи поезію Бориса Тена) / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 1998. – Вип. 51. – С. 8 – 14.

Єрмоленко С. «В добрі-розумі закупаєшся» (про мову С. Руданського) / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2009. – Вип. 71. – С. 11 – 16.

Єрмоленко С. «Весь у слові, як у сповиткові» / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2011. – Вип. 74. – С. 6 – 13.

Єрмоленко С. Висока естетика поетичного слова Ліни Костенко / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2010. – Вип. 73. – С. 6 – 16.

Єрмоленко С. Від випуску до випуску / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2008. – Вип. 70. – С. 3 – 15.

Єрмоленко С. Дума про землю і розмова з землею у мовомисленні М. Стельмаха / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2012. – Вип. 76. – С. 6 – 14.

Єрмоленко С. Думки понад часом (До 150-річчя від дня народження М. Грушевського) / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2016. – Вип. 84. – С. 9 – 13.

Єрмоленко С. «Енеїда» І. П. Котляревського і нормативна основа сучасної літературної мови / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2000. – Вип. 53 – 54. – С. 15 – 31.

Єрмоленко С. Естетична концепція О. О. Потебні і сучасна стилістика / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2015. – Вип. 83. – С. 6 – 12.

Єрмоленко С. Етнокультурний і соціальний зміст художньої оповіді Івана Нечуя-Левицького / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2013. – Вип. 79. – С. 6 – 15.

Єрмоленко С. З вулиці Хрещатик, до вулиці Стрілецької / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2002. – Вип. 60. – С. 43 – 44.

Єрмоленко С. Засоби масової комунікації і мовна свідомість сучасного українця / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2013. – Вип. 79. – С. 123 – 125.

Єрмоленко С. Іван Франко про естетику слова / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2016. – Вип. 85. – С. 8 – 12.

Єрмоленко С. Їдемо в Полтаву – ідемо до Полтави // *Культура слова.* – 2005. – Вип. 65. – С. 68 – 72.

Єрмоленко С. *Культура української мови: Довідник* / С. Я. Єрмоленко [та ін.] ; ред. В. М. Русанівський. – К. : Либідь, 1990. – 304 с.

Єрмоленко С. Літературна норма в часовому і просторовому вимірі / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2001. – Вип. 57 – 58. – С. 3 – 9.

Єрмоленко С. Масстат Франкового слова / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2016. – Вип. 85. – С. 13 – 25.

Єрмоленко С. Мак чи світанкова зоря? (Про один фольклорний символ) / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 1988. – Вип. 35. – С. 39 – 42.

Єрмоленко С. Мінливе і вічне слово поезії / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 1996. – Вип. 48 – 49. – С. 38 – 45.

Єрмоленко С. Мовно-естетичний канон художньої прози Михайла Коцюбинського / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2014. – Вип. 81. – С. 6 – 15.

Єрмоленко С. Пантелеймон Куліш в історії української літературної мови / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2010. – Вип. 72. – С. 6 – 15.

Єрмоленко С. «Садок вишневий коло хати» – символ української ідентичності / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2014. – Вип. 80. – С. 50 – 59.

Єрмоленко С. «Серце скапує в слово...» (етюд про стиль Б. Харчука) / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 1990. – Вип. 37. – С. 5 – 10.

Єрмоленко С. «Слово на долоні мови» / С. Єрмоленко // *Культура слова.* – 2011. – Вип. 75. – С. 6 – 13.

Єрмоленко С. Соціальна престижність літературної мови / С. Єрмоленко // *Культура слова*. – 2012. – Вип. 77. – С. 43 – 48.

Єрмоленко С. «...Твоя поетеса була Українкою!» (читаючи листи Лесі Українки) / С. Єрмоленко // *Культура слова*. – 1996. – Вип. 48 – 49. – С. 3 – 10.

Єрмоленко С. Філософія мови Павла Тичини / С. Єрмоленко // *Культура слова*. – 2016. – Вип. 84. – С. 14 – 25.

REFERENCES

Yermolenko, S. (2000). «Aeneid» I. P. Kotlyarevsky and normative basis of the modern literary language. *Kultura slova (Culture of the word)*, 53–54, 15–31 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2015). Aesthetic Concept of O. O. Potebnia and Contemporary Stylistics. *Kultura slova (Culture of the word)*, 83, 6–12 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2011). «All in the word, as in the midwife». *Kultura slova (Culture of the word)*, 74, 6–13 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2012). Thought about the land and conversation with the earth in the speech-thinking M. Stelmakh. *Kultura slova (Culture of the word)*, 76, 6–14 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2013). Ethno-cultural and social content of the narrative of Ivan Nechuy-Levytsky. *Kultura slova (Culture of the word)*, 79, 6–15 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2002). From Khreschatyk Street, to the street of Strelets'ka. *Kultura slova (Culture of the word)*, 60, 43–44 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2008). From Release to Issue. *Kultura slova (Culture of the word)*, 70, 3–15 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (1990). «Heart drops in the word ...» (essay on the style of B. Kharchuk). *Kultura slova (Culture of the word)*, 37, 5–10 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2010). High aesthetics of poetic word Lina Kostenko. *Kultura slova (Culture of the word)*, 73, 6–16.

Yermolenko, S. (2009). «In good-mind you buy» (about the language of S. Rudanskogo). *Kultura slova (Culture of the word)*, 71, 11–16 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2016). Ivan Franko on the aesthetics of the word. *Kultura slova (Culture of the word)*, 85, 8–12 (in Ukr.)

Yermolenko, S. (2014). Linguistic-aesthetic canon of artistic prose of Mikhail Kotsyubinsky. *Kultura slova (Culture of the word)*, 81, 6–15 (in Ukr.)

- Yermolenko, S. (2001). Literary norm in time and spatial dimension / S. Yermolenko. *Kultura slova (Culture of the word)*, 57–58, 3–9 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2013). Means of mass communication and linguistic consciousness of modern Ukrainian. *Kultura slova (Culture of the word)*, 79, 123–125 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (1996). Minimal and eternal word of poetry. *Kultura slova (Culture of the word)*, 48–49, 38–45 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2010). Panteleimon Kulish in the history of the Ukrainian literary language. *Kultura slova (Culture of the word)*, 72, 6–15 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2016). Philosophy of the language of Pavlo Tychyna. *Kultura slova (Culture of the word)*, 84, 14–25 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (1988). Poppy or the dawn? (About one folklore symbol). *Kultura slova (Culture of the word)*, 35, 39–42 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2012). Social prestige of the literary language. *Kultura slova (Culture of the word)*, 77, 43–48 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2014). «The Cherry Blossom Garden» – a symbol of Ukrainian identity. *Kultura slova (Culture of the word)*, 80, 50–59 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (1990). The Culture of the Ukrainian Language: Reference Book. Kyiv: Lybid (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (1998). The language of the poet is close to us (revising the poetry of Boris Teni). *Kultura slova (Culture of the word)*, 51, 8–14 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2016). The mayast of Franko's words. *Culture of the word*, 85, 13–25 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2016). Thoughts Over Time (To the 150th Anniversary of the Birthday of M. Hrushevsky). *Kultura slova (Culture of the word)*, 84, 9–13 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2005). We go to Poltava. *Kultura slova (Culture of the word)*, 65, 68–72 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (2011). «Word on the palm of speech». *Kultura slova (Culture of the word)*, 75, 6–13 (in Ukr.)
- Yermolenko, S. (1996). «... Your poet was Ukrainian!» (Reading letters of Lesya Ukrainka). *Kultura slova (Culture of the word)*, 48–49, 3–10 (in Ukr.)

Статтю отримано 15.06.2017

Svitlana Bybyk

SHE FOUND HERSELF IN THE «CULTURE OF THE WORD»: FROM 35 TO 85 ISSUES

(FROM THE PAGES OF PUBLICATIONS
BY THE EDITOR-IN-CHIEF – PROFESSOR
S. YA. YERMOLENKO)

The article is devoted to the review of publications of the editor-in-chief edition «Culture of the word». The role of the publication in substantiating and popularizing the concepts of language and aesthetic sign of Ukrainian culture, the language aesthetic canon of the Ukrainian literary language, spatial and temporal depth of the literary language are important for modern linguistic style. It is emphasized on the review of the content of concept of style, social prestige of the literary language. The works devoted to questions of the history of the Ukrainian literary language are analyzed in the article. The role of the editor in popularization of texts of Ukrainian artistic practice, folklore is described.

The features of the style of scientific work of the editor-in-chief edition «*Culture of the word*» are noted. It is emphasized on the simplicity of scientific presentation, imagery, emotionality, and aphoristic presentation of complex issues of linguistics.

The key concepts of modern science of language, which was introduced for the first time in a scientific circle are explained and explained in the publications of Professor S.Ya.Yermolenko.

The general editorial statement of the editor-in-chief that the scientific-popular edition provides a connection between the scientific descriptions of the system of the Ukrainian language at the modern level of development of linguistics and practical recommendations concerning specific language rules, the obligatory observance of which by speakers makes the literary language a reliable means of communication generations, an important component of national culture.

It is generalized that the researcher reveals himself on the pages of the publication as a philologist-theorist, a professor with deep knowledge and a subtle sense of language practice, a popularizer passed through the Soul of the Ukrainian Word.